

DOLUNAY

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 1
Sayı: 7

Kerem BOYBAŞI **UZUN GAGA**

Yaz mevsimi bitmiş, sonbahar mevsimi başlamıştı. Ağaçlar yeşil yapraklarını sarıya, turuncuya boyayıp sanki veda ediyorlardı. Tam bu mevsimde ailemle birlikte köyümüze gittik. Bizim köyün adı Özlü 'dür. Çankırı'nın şirin bir köyüdür. Köyümüzün bazlaması çok güzel olur. Ninem sıcak sıcak mis gibi kokan bazlamaya tereyağını sürer, hemen bana yedirir. Dedem de bana domates, salatalık, biber toplatıp tatlarına baktırır. Köyde arkadaşlarımla oynar, güzel vakit geçiririm.

Okul tatil olunca köyde bir arkadaş bulmuştum kendime. Dedemlerin evin arkasında eski bir ev vardı. Benim arkadaşımın yuvası bu evin çatısındaydı. Arkadaşımın adı "Uzun Gaga", köyümüzün leyleklerinden birisi o. Onu çok seviyorum, bazen ona yiyecek ve su bırakırım, o da aşağı inip getirdiklerini yer. Hemen onu görmeye arka bahçedeki eski evin yanına gittim. Yuvası boştu, evin arkasına, önüne ağaçların üstüne, her yere baktım ama onu bulamadım. Çok üzüldüm, nereye gittiğini bir türlü anlamadım. "Uzun Gaga, Uzun Gaga!" diye bağırarak tüm köyü dolaşıyordum, sonra dedem beni yanına çağırdı. "Hayırdır Kerem ne arıyorsun?" dedi. Ben de leyleğimi aradığımı söyledim. Dedem, leyleklerin göçmen kuşlardan olduğunu, kış gelmeden daha sıcak yerlere göçtüğünü anlattı. Dedem leyleğin ilkbaharda tekrar geleceğini söyledi.

Uzun Gaga'nın sıcak ülkelere gitmesine ve kışın üşümeyecek olmasına sevindim; ama beni görmeden gitmesine de üzüldüm. Şimdi ilkbaharı ve Uzun Gaga'yı sabırsızlıkla bekleyeceğim.

Merve YAZIKURDU **SEVGİLİ GÜNLÜK**

Sevgili günlüğüm, bugün tüm dördüncü sınıflarla bir geziye gittik. Merak ettin değil mi? Hemen söyleyeyim sana, Bekir Ağalar Konağı Çubuk Şehir Müzesi'ne gittik. Öğretmenimizin sosyal bilgiler dersinde anlattığı, kültürel mirasımızla ilgili konulara bu gezide yakından tanıklık ettik.

Çubuk ilçemizin meşhur taşı "Agat" ile başlayan serüvenimiz, 1402 yılında Çubuk Ovası'nda gerçekleşen ve Halil Basri Uluğ tarafından canlandırılmış Ankara Savaşı minyatürü ile devam etti. Daha sonra Çubuk'un eski fotoğraflarına baktık. Şehitlerimize ait mektuplar, şiirler ve şehitler köşesi de beni çok etkiledi.

Geçmiş yıllarda hangi meslekler var merak ediyor musun? Yorgancı, nalbant, kalaycı, terzi gerçi bazı meslekler hala devam ediyor ama; ben hiç nalbant görmemişim. Sonra dibek taşı, kömürlü ütü, eski plaklar, cepken, bindallı daha neler neler bu müzede ziyaretçilerini bekliyor.

Müzedeki duvara asılmış atasözleri bilmece de dikkat çekiciydi. "Kız anadan öğrenir sofrayı düzmeyi, oğlan babadan öğrenir sohbet gezmeyi" atasözü çok hoştu. Sana bir bilmece sorarak hoşça kal demek istiyorum sevgili günlüğüm; "Altı göl, üstü gül" hadi bil bakalım.

Merve GÜNER **RENGÂREK BALONLAR**

Rengârenk balonlar,
İçinden beğen al,
Çocukların neşesi,
Rengârenk balonlar.

Zevklidir oynaması,
Her yeri süslemesi,
Sevindirir herkesi,
Rengârenk balonlar.

Patlarsa hiç korkma,
Bir balon daha alırsın,
Sonra tekrar oynarsın,
Rengârenk balonlar.

Busenur KARAKUŞ

BİR YAĞMUR GÜNÜ BAŞLAYAN DOSTLUK

Sonbahar gelince yaprakları sarardı. Havalarda yavaş yavaş soğumaya başladı. Kışlık giysiler giyilmeye başlandı. Sıcacık evimin penceresinden yağın yağmuru seyrediyordum. Çok güzel görünüyordu. Bir kenarda elinde üç beş mendil olan bir çocuk gördüm. Çocuğun durumuna çok üzüldüm. Gidip anneme anlattım.

Annem de para vereyim; iki tane mendil al, gel dedi. Hemen montumu giyip gittim. Çocuğun elleri titriyordu. Çocuktan iki mendil vermesini rica ettim. Çocuk mendilleri uzattı. Parayı verirken evimizi göstererek dedim ki; “İstersen biraz evimizde ısınabilirsin, hem de bir çayımızı içersin.” Çok üşümüş olan çocuk teklifimi kabul etti. Annem, ıslak çoraplarını değiştirmesi için ona yeni bir çorap verdi. Biz ısınıp sohbet ederken annem elinde çay ve yiyeceklerle geldi. Yiyecekleri yedikten sonra adının Ayşe olduğunu öğrendiğim çocuk, teşekkür ederek evden ayrıldı. Ardından da ben kurabiye yiyip, süt içtim. Annemden izin alarak en yakın arkadaşımı eve davet ettim. Annesi izin verince geldi o da. Birlikte odamda oyunlar oynadık. Ona Ayşe’den bahsettim. O da Ayşe’nin durumuna üzüldü. Ayşe için bir şeyler yapmaya karar verdik. Okulda sık sık devamsızlık yaptığı için Ayşe’nin geri kaldığı konularda yardım etmek, babalarımızın izniyle bazı ihtiyaçlarına yardım etmek gibi çözümler bulduk. Ailelerimize durumu anlattık, kabul ettiler. Çok mutluyduk. O gece harika bir uyku uyudum.

Ertesi gün Ayşe’yi beklemeye başladım. Ama yoktu. Okuldan geldim, dinlenip ödevlerime başladım. Harika kokular gelmeye başladı. Annem balık pişiriyordu. Balığı çok severim. Hemen ellerimi yıkayıp anneme yardıma gittim. Sofra kurmaya yardım ettim. Kapı çaldı, babam gelmişti. Arkasında kocaman bir paketle...Bu senin dedi. Kocaman bir akülü arabaydı. Çok mutlu oldum, babamın boynuna sarılıp teşekkür ettim. Hep birlikte keyifli bir yemek yedik. Hafta sonu hava güzeldi. Arkadaşımı çağırıp yeni arabamla oynamaya başladık. O sırada Ayşe görüldü. El sallayıp yanına gittik. Sohbet edip arkadaşımın tanıttırdıktan sonra derslerinde ona yardımcı olma fikrimizi söyledik. Bu duruma çok sevindi. O günden sonra sıkı bir dostluk başladı üçümüz arasında. O gün başlayan dostluğumuz devam etti.

Şimdi büyüdük, aradan yıllar geçti ve hala çok iyi dostlarız. Yağmurlu günleri daha da çok seviyorum artık...

Zehra ÖZSOY

TURŞUCU MEHMET AMCA

Bizim mahallede bir turşucu vardı. Adı Mehmet olan bu turşucu amca, turşu kurmayı çok sevdi. Çok güzel turşular kurardı. Biz de annemle sık sık gidip ondan turşu alırdık.

Annemle birlikte bu harika lezzetin sırrını merak eder dururduk. Sık ziyaretlerimiz güzel sohbetlerin de başlangıcı olmuştu. Bir gün yine turşucu amcaya gittim. Yine sohbet başlamıştı ki ben de merakımı gidermeye karar verdim. “Turşucu amca, turşularını nasıl bu kadar güzel yapıyorsun?” dedim. O da başladı anlatmaya. “Defne yaprakları, dereotu, tane karabiber, taze toplanmış sebzeler, sarımsak, tuz, sirke ve en önemli malzeme olarak sevgimi katıyorum; geriye kalan sadece sabırla beklemek.” dedi. Eve gittim ve anneme turşucu amcanın tarifini anlattım.

Sonra annemle sevgimizi bolca koyduğumuz bir turşu yaptık. Tadı da çok güzel oldu, misafirlerimize ve sevdiklerimize ikram ettik.

Edanur GARİP

SONSUZ LEZZETLER

İlkbaharda başlar emekler,
Bahçelere ekilen tohumlar,
Yavaş yavaş canlanır,
Yeşerir kara topraklar.

Çiçek açınca canlanır,
Sebzeler, meyveler.
Salatalık, biber, domatesler,
Verim alınca sevinir.

Emek veren insanlar,
Her sofrada yer alır.
Bahçeden gelen sebzeler,
Yenmeye hazırlanır.

Tadına doyulmaz,
Domatesten menemen,
Salatalıktan, lahanadan turşular,
Kışın misafiri ağırlar.

Burak TOPÇU **MANTAR ARIYORUM**

Köyde bir gün ağabeylerimle mantar toplamaya karar verdik. Babamdan izin alarak yola koyulduk.

Dağ bayır yürüyerek yola devam ettik. Abdulkadir ağabeyim, mantarın en çok meşe ağaçlarının etrafında olduğunu söyledi. Hepimiz heyecanla meşe ağaçlarının arasına daldık. Her ağacın altına baktık; ama bir türlü mantar bulamadık. Daha sonra dağlık alanda, yeşillikler arasında diğer yerlere bakmaya devam ettik. Engebeli arazide bir oraya, bir buraya heyecanla taşların, otların arasında gezinirken sonunda bir mantar gördüm. Berat ağabeyimi çağırdım, yanıma geldi, mantarı güzelce aldı ve hemen poşeti içine koydu.

Berat ağabeyim de sabırla her yere bakıp bir mantar da o buldu. Kaan ağabeyim bulduğumuz mantarların toprak kaldıran mantarı olduğunu söyledi. Bu defa mantarı nasıl topraktan almam gerektiğini öğrendim ve mantarı aldım. Benim için çok güzel bir gündü. Doğada mantar toplamak evdeki bilgisayar oyunlarından daha heyecan vericiydi. Keşke köy maceralarım hiç bitmese.

Tolga KEYVAN **BENİM AĞACIM**

Ben doğduğumda babam benim adıma bahçeye bir ceviz ağacı dikmiş. Ben büyüdükçe ağacım da büyümüş. Babam bana okula yeni başladığım zaman bahçedeki ceviz ağacının benim ağacım olduğunu anlattı. Bunu öğrenince ben sürekli ağacımla ilgilenmeye başladım. Onu her zaman suluyor onunla şarkılar söylüyordum.

Her yıl biraz daha büyüyordu ağacım. Benim boyumu ikiye katlamıştı. Ağacımın gölgesinde oyunlar oynuyor, mutlu oluyordum. Artık meyve vermeye başladı ve iri iri cevizleri yemeye başladık. Dedemle köye gittiğimiz bir gün dedem köydeki bahçemize yeni fidanlar dikiyordu. Kendi ağacımın yıllar sonra meyve verdiğini bildiğim için, dedeme; "Dede senin ağaçlar büyüyüp meyve verene kadar çok yıllar geçecek, kim bilir sana nasip olacak mı meyvesi?" dedim. Dedem biraz gülümseyerek; "Tolga senin ağacım dediğin cevizi kim dikti evladım, ağaç kimler için dikilir hiç düşündün mü?" diye sordu bana. Gerçekten de benim ceviz ağacını ben dikmemiştim. Aslında ağacı babam dikmişti.

Şimdi anladım ki ağaçlar aslında bizlere emanet edilmiş. Bizler de bizden sonra gelecek nesiller için ağaç dikmeliyiz. Meyvesini yemek belki de bu anlama geliyordur.

Sinem ÖZKAN **ÇİÇEKLER**

Kırlarda çiçekler var,
Ne güzel de kokarlar.
Menekşeler açmış,
Çiçekler ne güzel.

Gül kırmızı açmış
Yanında da papatya,
Gülümsüyorlar orada,
Dalında durdukça.

Herkes sever sizleri,
Güller açar baktıkça,
Sizler de çok güzelsiniz,
Naziksizin, narinsizin tüm çiçekler.

Sıla TUTUM **LEYLEK İLE KIRLANGIÇ**

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir anne leylek varmış. Bu anne leyleğin yeni yavruları olmuş.

Onları doyurabilmek için yiyecek aramaya gitmiş. Bir tane kırlangıç görmüş. Kırlangıç, ağacın dalına takılmış. Anne leylek onu görmüş ve kurtarmaya çalışmış. Ama bir türlü çıkaramamış. Anne leylek, kırlangıca sakin olmasını ve yardım aramak için gideceğini söylemiş. Yardım ararken sincaba rastlamış. Sincaba olanları anlatmış ve birlikte kırlangıcın yanına gitmişler. Ama yine başaramamışlar. Çünkü ayağı fena halde sıkışmış. Bu kez sincapla yardım aramaya çıkmışlar. Biraz yol aldıktan sonra nehrin yakınında kunduzla karşılaşmışlar. Ona, ayağı sıkışıp kalan kırlangıcı anlatmışlar. Hep birlikte yardıma gitmişler bu sefer. Kunduz güçlü dişleriyle dalı kemirmiş ve leylekle sincap incitmeden kırlangıcı çekmişler.

Çektiği sıkıntıdan kurtulan kırlangıç, hepsine ayrı ayrı teşekkür etmiş. Dost olmuşlar ve leyleğin yavrularını hep birlikte büyütmüşler.

Çağrı ARSLAN **ARKADAŞLIK PAYLAŞMAKTIR**

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, eşyalarını paylaşmayı hiç sevmeyen bir çocuk varmış. Ne evine gelen komşu çocuklarıyla ne de okuldaki arkadaşlarıyla bir şey paylaşmayı gereksiz bulurmuş. Ona göre kendi eşyaları eskimemeli ve miktarları azalmamalıymış.

Uzun süre televizyon izlediği akşamın birinde, çantasını kontrol etmeden uyumuş. Sabahleyin aceleyle evden çıkmış. Sınıfa ulaştığında hemen ders hazırlıklarını yapmaya başlamış. Ama kalemligini bir türlü bulamamış. Bu yüzden arkadaşlarından istemek zorunda kalmış. Hiç bir arkadaşı onunla kalemini paylaşmak istemiyormuş. Çünkü o ihtiyacı olan arkadaşlarına yardım etmemiş.

Yaptıklarından pişman olmuş. Hatasını anlayıp tüm arkadaşlarından özür dilemiş. Ve bu olaydan sonra ihtiyacı olan arkadaşlarıyla eşyalarını paylaşmış. Mutlu bir şekilde hayatına devam etmiş...

Bir gün babamdan bir telefon geldi. Babam, “Kurban bayramının ikinci günü tatile gideceğiz.” Dedi. Ben sevinçle “yaşasın!” diye bağırdım. Babama nereye gideceğimizi sordum. Yerin sürpriz olduğunu ama teyzemlerle gideceğimizi söyledi. Bir çılgılık daha attım.

Tatili beklerken günlük işlerime devam ettim. Hikâye kitabımı okudum. Biraz tatil kitabımla ilgilendim. Annemden izin alarak parka gittim. Oyun oynadım. Eve döndüğümde vakit epey geçmişti. Elimi yüzümü yıkayıp sofraya oturmak için anneme yardım ettim. Kapı çaldı. Babam gelmişti. Hoş geldin deyip yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Sofraya oturduk. Hem yemek hem sohbet başladı. Tatilde kiralık bir evde kalacağımızı öğrendim. Anneme “Eline sağlık.” deyip televizyon izlemeye gittim. Uykum gelince pijamalarımı giyip banyoya gittim. Dişlerimi fırçaladım. Anneme ve babama iyi geceler dileyip, hem bayramın hem tatilin heyecanı ile uyudum. Sabah erkenden uyandım, bugün kurban bayramıydı. Bayram kıyafetlerimi giyip babaannemlere gittim. Ellerini öpüp bayramlaştım. Sofraya oturduk. Kurbanımız kapının önüne geldi. Daha sonra ayağını traktöre bağladılar. Salavatlar eşliğinde kurbanımızı Allah’ın adını anarak kestiler. Çok duygulandım, biraz üzüldüm. Ama dedem bu kurbanın Allah’ın rızasını kazanmak için kesildiğini ve etlerinin de ihtiyaç sahiplerine ve misafirlere ikram edildiğini söyleyince biraz hüznüm geçti.

Tatil günü geldi çatı. Valizler çoktan hazırdı. Gece kalkmak bana zor geldi. Yola çıktık. İki gece boyunca konaklayarak yolculuk yaptıktan sonra eve vardık. Yerleştik ve etrafı keşfe çıktık. Yemek yiyerek uyuduk. Sabah erkenden denize gittik. Yüzdük yüzdük... Kardeşim ve kuzenlerimle oyunlar oynayıp çok eğlendik. Gitme vakti gelmişti. Yola çıktık, sonunda Çubuk’a vardık. Tatil güzeldi ama evimi çok özlemişim.

Merve GÜNER
ESKİ BAYRAMLAR

Yine bir bayram sabahıydı. Murat Bey bayram namazını kılmış, çocuklarını, en çok da torunlarını görme heyecanı ile hızlı adımlarla eve doğru ilerliyordu. Ayşe Hanım da aynı heyecanla kahvaltıyı hazırlayıp çocukların gelmesini bekliyordu. Aradan epey zaman geçti, Ayşe Hanım eşinden oğlunu aramasını istedi. Murat Bey merak etme birazdan gelirler Ayşe Hanım, dese de kendisi de merak içindeydi. Çünkü daha önceki bayramlarda kahvaltıya mutlaka yetişirlerdi.

Murat bey daha fazla dayanamayıp telefonu eline aldı ve oğlunu aradı. “Oğlum Alper neredesiniz? Çok merak ettik sizi.” dedi. Torunu Alper telefonu açtı. Alper ne diyeceğini şaşırıp ve telefonu babasına uzattı. Babası, “Efendim babacığım.” dedi. Murat Bey, “Evladım nerede kaldınız, merak ettik sizi hiç böyle yapmazdınız.” dedi. Alper, “Babacığım bu sene bayram iznini çocuklarla beraber tatilde geçirmek istedik; O heyecanla size de haber vermeyi unuttuk, döndüğümüzde sizi ziyaret edeceğiz.” dedi. Murat Bey çok üzüldü. “Tamam, evladım siz eğlenmenize bakın.” deyip telefonu kapattı. Murat Bey’in yüzünün düştüğünü gören Ayşe Hanım “Ne oldu bey neden gelmemişler?” diye sordu.

Murat Bey “Çocuklar bu bayram tatile gitmeye karar vermişler, bayramdan sonra geleceklermiş.” dedi. Murat Bey hüznünlendi ve gramofona bir plak koyup odasına çekildi.

Çok geçmeden kapının zili çaldı. Gelenler karşı komşuları Harun Beylerdi. Ayşe Hanım kapıyı açtı misafirleri buyur etti. Bayramlaşmanın ardından koyuldular sohbet etmeye. Fatma Hanım, Ayşe Hanım’ın gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce, “Hayırdır Ayşe Hanım neden ağladın?” diye sordu. Ayşe Hanım dayanamayıp, biraz da çekinerek olanı biteni Fatma Hanım’a anlattı. Fatma Hanım da “Üzülme komşu bu bayram bizim çocuklar da yok onlar da tatile gittiler, biz de Harun Bey ile evde duramadık, bari size gelelim de içimizi dökelim dedik.” dedi. Murat Bey, “Meğer derdimiz ortakmış, canlar sağolsun bu bayram da böyle olsun.” dedi. Harun Bey derin bir iç çekerek, “Ah ah komşum, nerede o eski bayramlar!” dedi.

Azra GÖKÇE
GÖNLÜMDE ÇİÇEKLER

Gökkuşağı çıkınca,
Gönlüm çiçek açıyor.
Irmaklar coşunca,
Gönlüm çiçek açıyor.

Verince kuşlar haber,
Ağaçlarla beraber,
Dönüyor hala leylekler,
Gönlüm çiçek açıyor.

Dans ediyor kelebekler,
Menekşe, sümbül ve de güller,
Herkes dost olunca,
Gönlüm çiçek açıyor.

İMTİYAZ SAHİBİ
Mehmet BAYRAKTAR
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Serkan DEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Yasemin AKKAŞ
GÖRSEL DANIŞMAN
Seda METİN

YAYIN KURULU
Serkan DEMİR
Yasemin AKKAŞ
Yalçın DOĞMUŞ

OKUL ADRES TELEFON
ÇUBUK ATATÜRK İLKOKULU
Atatürk M. Alim Sk.No21, Çubuk
0312 837 46 21